

det, at Højre altid har høvedet, at Kjøbenhavn's Befæstning ſkulde være Bafiſ for Landets Forſvar. Venſtre har altid høvedet det ſtil modfatte, men i det Øjeblik, dette er vedtaget, er der intet Menneſte, der drifter ſig til at nægte, at ſaa er det anerkendt af Flertallet i begge Ting, at Kjøbenhavn er Danmarks militære Bafiſ, og at alt Forſvar for Danmark er knyttet dertil. Det er en ſaa betydningfuld Sag for Højre og Miniſteriet og et ſaadant Slag i Anſigtet paa Venſtre, at et ſtørre kan ikke tænkes. Skønt jeg i 1888 hørte til dem, der vare Modſtandere af det daværende Forlig, vil jeg dog ſige, at det ſynes mig, at det var ikke en nær ſaa direkte Anerkendelſe, ſom der den Gang var Tale om, af Højres militære Opfattelſe, ſom den Flertalsindſtilling, ſom nu foreligger. Den Gang fremkom det Forſlag, ſom dette Ting ſkulde ſtemme for, paa den Maade, at under Henſyn til de foreliggende ekſtraordinære udeirrigte Forhold ſulde der bevilges 6 à 8 Millioner Kroner til Forſvarsforanſtaltninger ved Kjøbenhavn. Nu er Stillingen den, at der for det første er brugt de 8 Millioner, og for det andet har man baaret ſig ad, ſom man har over for Folketinget med Middelgrundſfortet ſaaledes, at man har taget Forlaget ud af Udvalget og ſat det ind paa Finansloven i ſidſte Øjeblik og derefter udført det. Nu anerkender man aldeles direkte den Stilling, anerkender den og intet videre, og man binder ſig ved den Hærlø, der om et Øjeblik vil komme til at foreligge, til for Fremtiden at indrette Hæren med Fæſtningen for Øje. Som Svar paa denne uhyre Sej, der er ſaa ſtor, at Højre ſelv vel næppe havde tænkt ſig den, ſom Vederlag derfor vinder man nogle ganſke ſmaa Beſparelſer hiſt og her, og om diſe Beſparelſer erklærer den højtærede Krigsminiſter, og ſikkert med god Grund, at de ere kalkulatoriſke. Ja, det er jo ganſke ſelvindlyſende, at naar man har anerkendt Kjøbenhavn ſom Danmarks militære Forſvarsbafiſ, bliver man virkelig nødt til at give dem den Olie, ſom ſkal til at behyſe den, og man bliver og ſaa nødt til at give Blaar til at gøre Projektilerne rene med, jeg vil ikke tale om Kul til en Baad og den Slags mindre Udgifter. Det er jo ſaa ſelvindlyſende ſom noget, at naar det er Danmarks militære Bafiſ, og det er den Kendsgerning, paa hvilken Danmarks Forſvar i Fremtiden bygges, ſaa kan man virkelig ikke lade den ligge i Mulk og Mørke om Natten, det kan der ikke være Tale om, der er ikke Mening i den Tale. Nej, det er klart og lige ud, at herved anerkender Folketinget, at dets hele

Stilling i Forſvarſagen har der ikke været god Mening i; herved indrømmes det rent ud, at de fik Ret, ſom ſagde, at Kjøbenhavn ſkulde være Danmarks militære Bafiſ. De have ſaaet den fuldkomneſte Ret, og Folketinget kunde i det Øjeblik, Flertallets Forſlag vedtoges, have ſpæret dem for alle de Oploſninger, alle de Skridt og Beſlutninger, der er ſket. Hvad Fornøjelſe har Folketinget haft af at nægte Veje af Strandmarſken og af at nægte Bevillingerne til Middelgrundſfortet, af at nægte alle diſe Ting, naar Stillingen nu ganſke ſimpelt er den, at paa tværs af alle Nægtelſerne accepteres hele den Tilſtand, der knytter ſig til den Hiſtorie, der er lavet os imod, at indrette hele Landets Fremtid ud fra den Betragtning, at det er Kjøbenhavn, det kommer an paa. I Sandhed, de Folk, ſom begyndte Forſvarſagen, ſom i ſin Tid tog Forſvarſagen ud af dette Tings Hænder, have forſtaaet det danſke Folk. De have ſet, at det kun kom an paa at begynde at ſætte i ſaa ſtærkt ſom muligt. De Folk, ſom gav den Million, ſom var den første til Kjøbenhavn's Landbefæstning, have forſtaaet, hvorledes man afſvinger ſine Medborgere en 15, 20, 30 Millioner til et Formaål, ſom de den Gang officielt erklærede, at de afſtyede, ſaaledes at de hagefter fuldt ud have ſaaet deres Wiſe og have naaet det, de have haft til Henſigt. Og jeg er ganſke ſikker paa, at man tager fejl, hvis man tror, at man i Fremtiden, naar Flertalsindſtillingen er vedtagen, kommer til at ſpære. Det er jo en Selvfølge, at har man i ſin Tid anerkendt denne Tilſtand og anerkendt, at det er Kjøbenhavn's Befæstning, ſom Danmarks Forſvar ſkal bygges paa, ſaa maa det Parti, der vil have et Forſvar, og ſom har anerkendt den Ting, tage de Konſeſſenſer, ſom det militære og ſagtyndiges Parti vil forlange ned gennem Tiderne for at holde den Fæſtning i Højde med det, ſom ſkulde være dens Opgave, ſaa jeg ſer ikke rettere, end at paa det Punkt lides et ſaa afgørende, et ſaa eneſtaaende Nederlag, at man vanſkeligt finder Mage dertil. — Men det ſamme gælder ogſaa med Henſyn til Spørgſmaalet om de proviſoriſke Love. De proviſoriſke Love komme jo ſlet ikke til Behandling her i Tinget. Havde Forretningsordenen tilladt det, vilde jeg have ſtillet Forſlag om, at hele denne Indſtillings Behandling ſkulde afviſes og jeg vilde have ſtøttet det derpaa, at her opſøger man under Juſtizminiſteriet en Bevilling til Kriminal- og Politirettens Aſſeſſorer, til de proviſoriſke Aſſeſſorer. Naagtet denne Lov, ſom blev givet for 8 Aar ſiden, har ligget